

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen Sad Sofia (Bułgaria) w dniu 25 lutego 2010 r. — Enel Maritsa Iztok 3 przeciwko Dyrektorowi dyrekcji „Zaskarżanie i egzekucja” centralnej administracji narodowej agencji dochodów skarbowych

(Sprawa C-107/10)

(2010/C 134/30)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen Sad Sofia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Enel Maritsa Iztok 3

Strona pozwana: Dyrektor dyrekcji „Zaskarżanie i egzekucja” centralnej administracji narodowej agencji dochodów skarbowych

Pytania prejudycjalne

Czy art. 18 ust. 4 dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku ⁽¹⁾ i art. 183 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach postępowania przed sądem krajowym pozwalają one na to,

1) by na podstawie nowelizacji ustawy mającej na celu zwalczanie oszustw podatkowych termin zwrotu podatku VAT został przedłużony do chwili wydania decyzji korygującej tego powodu, że w ciągu 45 dni od złożenia deklaracji podatkowej wszczęto kontrolę podatkową u podatnika, przy czym za okres ten nie są należne odsetki od kwoty podlegającej zwrotowi, jeżeli jednocześnie występują następujące okoliczności:

a) przed tą nowelizacją upłynął ustawowy termin 45 dni na zwrot podatku i niezależnie od wszczęcia kontroli podatkowej rozpoczęło się naliczanie odsetek od kwoty podlegającej zwrotowi,

b) w ramach kontroli podatkowej stwierdzono prawidłowość wykazanej kwoty podatku do zwrotu,

c) jedyna możliwość prawna, którą dysponuje podatnik w celu skrócenia tego terminu, polega na złożeniu zabezpieczenia w postaci pieniężnej, państwowych papierów wartościowych lub bezwarunkowej i nieodwołalnej gwarancji bankowej na określony czas w wysokości kwoty podlegającej zwrotowi;

2) by przewidziano termin zwrotu podatku VAT wynoszący 45 dni od dnia złożenia deklaracji podatkowej dla tego podatku oraz prawną możliwość wstrzymania jego biegu i w następstwie tego również jego przedłużenia wskutek zarządzenia kontroli podatkowej w trakcie biegu tego terminu, jeżeli okres podatkowy dla rozliczenia tego podatku obejmuje jeden miesiąc;

3) by zwrot podatku VAT następował w drodze decyzji korygującej, poprzez potrącenie kwoty podlegającej zwrotowi z ustalonymi w tej samej decyzji długami z tytułu podatku VAT i innych podatków oraz wierzytelnościami państwa za różne okresy podatkowe i podatkami naliczonymi od tych kwot do dnia wydania decyzji korygującej, jeżeli w trakcie kontroli podatkowej stwierdzono prawidłowość wykazanej kwoty podatku do zwrotu i jednocześnie występują następujące okoliczności:

a) w ramach procedury kontroli podatkowej nie zgodzono się na tymczasowe zabezpieczenie przyszłych wierzytelności państwa, które mogłyby zostać stwierdzone w trakcie procedury prowadzącej do wydania decyzji korygującej,

b) potrącenie z wierzytelnościami państwa nie jest przewidziane w ustawie krajowej jako środek egzekucji przymusowej i jako środek zabezpieczający,

c) terminy zaskarżenia i dobrowolnej spłaty potrąconych kwot głównych i odsetek nie upłynęły, gdyż zostały one ustalone w tej samej decyzji korygującej, a część z nich została też zaskarżona przed sądem;

4) by w przypadku stwierdzenia prawidłowości kwoty podatku do zwrotu wykazanej w deklaracji podatkowej państwo dokonywało w dniu wydania decyzji korygującej potrącenia z ustalonymi w tej decyzji długami podatkowymi za okresy przed złożeniem deklaracji, jak również z odsetkami od tych długów, zamiast w dniu złożenia deklaracji podatkowej, uwzględniając że państwo nie nalicza odsetek w trakcie ustawowego terminu na zwrot należnej kwoty, a nalicza odsetki od potrąconych podatków od dnia złożenia deklaracji do chwili wydania decyzji korygującej

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Ordinario di Venezia (Włochy) w dniu 26 lutego 2010 r. — Ivana Scattolon przeciwko Ministero dell'Università e della Ricerca

(Sprawa C-108/10)

(2010/C 134/31)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Ordinario di Venezia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ivana Scattolon

Strona pozwana: Ministero dell'Università e della Ricerca

Pytania prejudycjalne

1) Czy dyrektywę Rady EWG nr 77/187 ⁽¹⁾ i/lub dyrektywę 2001/23/WE ⁽²⁾ z dnia 12 marca 2001 r., bądź inne mające zastosowanie przepisy wspólnotowe należy interpretować tak, że można je stosować do przypadku przeniesienia pracowników wyznaczonych do świadczenia usług dodatkowych takich jak sprzątanie i konserwacja państwowych budynków szkolnych, z publicznych organów władz lokalnych (gmin i prowincji) do instytucji państwowych, gdy przeniesienie spowodowało nie tylko przejęcie działalności lub stosunków z całym zatrudnionym personelem (wożnymi), lecz również przystąpienie do umów w sprawie zamówień publicznych zawartych z prywatnymi przedsiębiorstwami w celu zapewnienia takich samych usług?

2) Czy ciągłość pracy zgodnie z art. 3 ust. 1 akapit 1 dyrektywy 77/187 (skonsolidowanej wraz z dyrektywą 98/50/WE ⁽³⁾ w dyrektywie 2001/23/WE) należy interpretować jako ustalenie przez przejmującego wynagrodzeń

związanych ze stażem pracy, które uwzględnia wszystkie lata przepracowane przez przeniesionych pracowników, w tym lata pracy na rzecz zbywającego?

3) Czy art. 3 dyrektywy 77/187 i/lub dyrektyw Rady 98/50/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. i 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. należy interpretować tak, że prawa pracownika przenoszone na przejmującego obejmują również korzyści uzyskane przez pracownika u zbywającego, takie jak staż pracy, jeżeli wiążą się z tym prawa o charakterze ekonomicznym zgodnie ze zbiorowym układem pracy obowiązującym przejmującego?

4) Czy ogólne zasady obowiązującego prawa wspólnotowego takie jak zasada pewności prawa, zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasada równości broni w postępowaniu, zasada skutecznej ochrony sądowej, prawo do niezależnego sądu oraz, mówiąc bardziej ogólnie, prawo do rzetelnego procesu, zagwarantowane w art. 6 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (zmienionym na mocy art. 1.8 traktatu lizbońskiego i do którego odnosi się art. 46 Traktatu o Unii Europejskiej) — w związku z art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności podpisanej 4 listopada 1950 r. w Rzymie oraz z art. 46, 47, 52 ust. 3 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej przyjętej w Nicei dnia 7 grudnia 2000 r., włączonej do traktatu lizbońskiego, należy interpretować tak, że uniemożliwiają one przyjęcie przez państwo włoskie, po znacznym odstępce czasu (5 lat), przepisu zawierającego wykładnię autentyczną odmienną od treści podlegającej wykładni i sprzeczną z utrwaloną wykładnią organu zapewniającego jedności prawa [Corte di cassazione], przepisu istotnego ponadto do rozstrzygnięcia sporów, w których państwo włoskie bierze udział jako strona?

⁽¹⁾ Dz.U. L 61, s. 26

⁽²⁾ Dz.U. L 82, s. 16

⁽³⁾ Dz.U. L 201, s. 88

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgerichts Düsseldorf (Niemcy) w dniu 2 marca 2010 r. — Zuckerfabrik Jülich AG przeciwko Hauptzollamt Aachen

(Sprawa C-113/10)

(2010/C 134/32)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgerichts Düsseldorf